

Arrest

nr. 73 475 van 18 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE MEYER, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn en onder de naam D.F. geboren te zijn op X en onder de naam (alias) D.F. op X.

Op 20 juli 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 september

2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.07.2010 met aanvullingen op 07.09.2010 en 14.06.2011 werd ingediend door :

D., F. (...) (R.R.: (...))

geboren te Gjakove op (...)

en kinderen: D., E. (...), geboren op (...) en D., O. (...), geboren op (...)

adres: (...)

nationaliteit: Servië en Montenegro

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name haar Albanese geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde” (RVV nr. 11.335 van 19.05.08).

De door betrokkene voorgelegde Laisser-Passer kan ook niet aanvaard worden daar deze niet gebruikt kan worden als internationale reistitel doch enkel geldt tussen het land van vertrek en het land van aankomst. Ook de identiteitscertificaten kunnen niet aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) concreet stelt dat het om een internationaal erkend paspoort moet gaan, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

Wij moeten volledigheidshalve ook wijzen op het feit dat mevrouw reeds eerder een frauduleus document gebruikt heeft ter staving van haar identiteit/nationaliteit (zie informatie uit het administratief dossier). Betrokkene heeft aldus via een frauduleus document en valse verklaringen getracht de Belgische autoriteiten te misleiden waardoor het voor onze diensten onmogelijk is zekerheid te verschaffen over haar werkelijke identiteit/nationaliteit.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de “Omszendbrief dd. 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006” (hierna: de omszendbrief van 21 juni 2007), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 19 juli 1991) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht, en meent zij tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van machtsmisbruik.

Het middel luidt als volgt:

“1.

Blijkens de bestreden beslissing worden de door verzoekster neergelegde identiteitsbewijzen niet aanvaard.

Verweerder weigert de door verzoekster neergelegde Albanese geboorteakte te aanvaarden “omdat een geboorteakte niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document”.

Verweerder weigert tevens de door verzoekster voorgelegde Laisser Passer te aanvaarden nu “deze niet gebruikt kan worden als internationale reistitel doch enkel geldt tussen het land van vertrek en het land van herkomst”.

Verweerder weigert tenslotte de identiteitscertificaten te aanvaarden omdat deze geen internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart betreffen.

2.

Eerst en vooral wil verzoekster opmerken dat verweerder alvorens een beslissing te nemen onzorgvuldig is te werk gegaan en geenszins heeft rekening gehouden met alle door verzoekster neergelegde stukken.

Zo hield verweerder geenszins rekening met het door verzoekster op 6 augustus per fax aan verweerder overgemaakte "Certificat d'individualité" afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel dd. 9.07.2010 (cf. stuk 3).

Dat verweerder evenmin heeft gemotiveerd waarom het door verzoekster op 6 augustus per fax aan verweerder overgemaakte "Certificat d'individualité", afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel dd. 9.07.2010 op basis van het bevolkingsregister van het gemeentehuis van Durrës Albanië, arrondissement n°4, niet kan weerhouden als bewijs van verzoeksters identiteit overeenkomstig art. 9bis Vw.

Dat immers dit overgemaakte "Certificat d'individualité", afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel dd. 9.07.2010 op basis van het bevolkingsregister van het gemeentehuis van Durrës Albanië, arrondissement n°4, de facto en de iure kan gelijkgesteld worden met een Albanese identiteitskaart.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

3.

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven..

De Omzendbrief dd. 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de Wet van 15 september 2006 stelt bij punt II C-b het volgende:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn".

4.

Verweerder weigert tevens de door verzoekster voorgelegde Laisser Passer te aanvaarden nu "deze niet gebruikt kan worden als internationale reistitel doch enkel geldt tussen het land van vertrek en het land van herkomst".

5.

Dat in eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoekster zich zeker tot de Albanese ambassade te Brussel gewend heeft teneinde een paspoort te bekomen (cf. laissez passer en certificat d'individualité, beiden afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel).

Dat evenwel de Albanese ambassade te Brussel sedert juni 2009 geen paspoorten meer aflevert aan Albanen die in het buitenland wonen, zoals verzoekster (cf. attest dd. 27.10.09, stuk 7).

Dat verweerder van dit feit geacht wordt op de hoogte te zijn gelet op de talrijke aanvragen overeenkomstig art. 9bis Vw. welke door etnische Albanen uit Albanië toch worden ingediend.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

6.

Dat verder dient opgemerkt te worden dat het artikel 9bis, §1 Vw. noch de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de Wet van 15 september 2006 dd. 21.06.2007 (B.S. dd. 4.07.2007) geen uitdrukkelijke voorwaarden stellen aangaande het identiteitsbewijs dat door de aanvrager van een verzoek 9bis Vw. dient te worden neergelegd.

De Omzend brief van 21.06.2007 stelt algemeen dat "enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart kunnen aanvaard worden".

7.

Dat verweerder derhalve door te stellen dat een Laisser Passer niet kan gelden als internationale reistitel een bijkomende voorwaarde (met name de toevoeging van "internationale") toevoegt aan de Wet.

Dat het art. 9bis Vw. noch het Omzendbrief van 21.07.2007 als voorwaarde stelt dat het identiteitsbewijs welke verplicht bij een aanvraag 9bis Vw. dient gevoegd te worden een "internationale reistitel" dient te betreffen.

Dat verweerder derhalve door het toevoegen van bijkomende voorwaarden, met name dat de reistitel internationaal dient te zijn, het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheids- en de motiveringplicht

schenkt en er sprake is in hoofde van verweerder van een manifeste beoordelingsfout meer zelfs van machtsmisbruik.

8.

Dat uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (aangaande de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het voorleggen van identiteitsdocumenten bij aanvragen op grond van artikel 9bis en 9ter Vw.) volgt dat moet worden nagegaan of op basis van het voorgelegde document de identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan (cf. Kruispunt Migratie-Integratie, Overzicht rechtspraak identiteitsdocumenten, Paspoort of gelijkgestelde reistitel/identiteitskaart) 1•

9.

Dat dient vastgesteld te worden dat uit de verschillende door verzoekster neergelegde identiteitsdocumenten (waaronder de Laisser Passer, afgeleverd dd. 6.09.2010 door de Albanese ambassade te Brussel en het Certificat d'individualité" afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel dd. 9.07.2010) de identiteit van verzoekster met voldoende zekerheid vaststaat (cf. vermelding van familie- en voornaam, geboortedatum en -plaats, nationaliteit, woonplaats, geslacht, lengte, kleur ogen, plaats van afgifte, autoriteit die document heeft afgeleverd, foto, van verzoekster).

Dat verweerder nalaat op een afdoende manier te motiveren waarom de door verzoekster neergelegde Laisser Passer, afgeleverd dd. 6.09.2010 door de Albanese ambassade te Brussel en het Certificat d'individualité" afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel dd. 9.07.2010, waarin de identiteit van verzoekster met voldoende zekerheid wordt vastgesteld, niet kan weerhouden worden als een geldig "identiteitsdocument" zoals gesteld in het art. 9bis Vw.

10.

Dat geenszins door verweerder wordt gemotiveerd waarom met alle door verzoekster neergelegde identiteitsbewijzen in zijn geheel (geboorte- en identiteitscertificaten gevoegd bij zijn verzoek 9bis dd. 20.07.2010, het Certificat d'individualité" afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel dd. 9.07.2010 en de Laisser Passer, afgeleverd dd. 6.09.2010 door de Albanese ambassade te Brussel) geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van verzoeksters aanvraag overeenkomstig het art. 9bis Vw.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

11.

Dat verzoekster tenslotte opmerkt dat de verwijzing van verweerder naar het eerder door verzoekster neergelegde frauduleus document ter staving van haar identiteit/nationaliteit geen afbreuk doet aan verweerdens motiverings- en zorgvuldigheidsplicht bij de beoordeling van de nieuwe door verzoekster neergelegde identiteitsdocumenten bij haar nieuwe aanvraag 9bis Vw. dd. 20.07.2010, waarin zij haar spijt m.b.t. haar valse identiteit en nationaliteit uitdrukkelijk heeft geuit."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste en enig middel stelt verzoekster een schending voor van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoekster verwijt verwerende partij niet gemotiveerd te hebben waarom het door haar op 6 augustus per fax overgemaakte "Certificat d'individualité", afgeleverd door de Albanese ambassade te Brussel, niet weerhouden kan worden als bewijs van identiteit. Verzoekster verwijt naar de omzendbrief d.d. 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen. Ze vervolgt dat de Albanese ambassade te Brussel sedert juni 2009 geen paspoorten meer aflevert aan Albanezen die in het buitenland wonen. Verder stelt ze dat uit de verschillende identiteitsdocument (laisser passer, certificat d'individualité) de identiteit van verzoekster met voldoende zekerheid vaststaat.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

De bedoeling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

-de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig (nieuw) artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

-de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk hetzij van de motivering die toelaat verzoekster vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag een certificaat, een geboorteakte en een certificat d'individualité voorlegde. Op 7 september 2010 maakte ze nog een laissez passer over.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat met al deze elementen rekening werd gehouden.

Aangaande de Albanese geboorteakte stelt de beslissing immers het volgende:

"Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name haar Albanese geboorteakte, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RW nr. 11.335, d.d. 19.05.08) "

Met betrekking tot de laissez passer stelde de beslissing wat volgt:

"De door betrokkene voorgelegde laissez-passer kan ook niet aanvaard worden daar deze niet gebruikt kan worden als internationale reistitel doch enkel geldt tussen het land van vertrek en het land van aankomst."

Ook aangaande de identiteitscertificaten bevat de beslissing een motivering:

"Ook de identiteitscertificaten kunnen niet aanvaard worden daar de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) concreet stelt dat het om een internationaal erkend paspoort moet gaan, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart."

Waar geoordeeld wordt dat de door verzoekster voorgelegde documenten niet aanvaard kan worden, heeft verwerende partij de eer op te merken dat uit het administratief dossier blijkt dat geen van deze documenten een foto bevat, zodat gelet op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, er op redelijke wijze gemotiveerd werd dat niet werd aangetoond dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt. Er werd tevens gemotiveerd dat deze documenten onvoldoende zijn nu het geen internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart betreft, wat terecht is nu verzoekster niet aantoonde dat zij in de onmogelijkheid verkeerde een dergelijk document in België te verwerven.

Verzoekster toont dan ook niet aan dat verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze deze documenten niet heeft aanvaard als zijnde een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De omzendbrief van 21 juni 2007 geeft aan welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvaard worden: "(i)n dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden". In de bijhorende voetnoot wordt gesteld dat "(d)eze interpretatie (...) steun (vindt) in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007".

Verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoeksters kritiek niet gevolgd kan worden in zoverre zij meent dat er geen rekening werd gehouden met de door haar voorgelegde identiteitscertificaten.

Van verwerende partij kan er geen onzorgvuldig gedrag verweten worden nu verzoekster niet kan aantonen dat de beslissing gebaseerd werd op een verkeerde voorstelling van feiten. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die eraan ten grondslag liggen, met name het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan het normdoel van de formele motiveringsplicht."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, omdat deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar verhindert om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In uitvoering van haar discretionaire bevoegdheid komt het de verwerende partij toe in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te bepalen of de voorgelegde documenten, in casu, een geboorteakte, een laissez-passer en identiteitscertificaten, volstaan om de identiteit van de aanvrager te bewijzen. De redenen waarom deze niet aanvaard worden als een bewijs van de identiteit van de verzoekende partij staan duidelijk in de bestreden beslissing omschreven:

- een geboorteakte wordt niet aanvaard omdat dit document niet aantoonde dat de drager van het document de persoon is die wordt omschreven in het document;
- een laissez-passer wordt niet aanvaard omdat dit enkel geldt tussen het land van vertrek en het land van aankomst;
- de identiteitscertificaten worden niet aanvaard omdat deze geen erkend paspoort, geen gelijkwaardige reistitel hetzij geen identiteitskaart betreft.

Deze redengeving is kennelijk redelijk, te meer uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds eerder een frauduleus document heeft gebruikt ter staving van haar identiteit en nationaliteit zodat het niet onredelijk is dat de verwerende partij met grote voorzichtigheid alle documenten nagaat. De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder

“identiteitsdocument” dient begrepen te worden, maar dat de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, n° 2478/001, 33-34*) met betrekking tot de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de vreemdelingenwet als volgt verduidelijkt: *“(…) Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. (…)”*

Waar de verzoekende partij argumenteert dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en geen rekening heeft gehouden met alle door haar voorgelegde documenten, wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing voor elk van deze documenten motiveert waarom zij niet volstaan als identiteitsbewijs in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij ontkent niet dat de interpretatie van de Memorie van toelichting onjuist zou zijn en toont niet aan waarom een laissez-passer, een identiteitscertificaat of een geboorteakte gelijkgesteld moeten worden met een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij stelt dat het door haar overgemaakte *“certificat d’individualité”*, opgemaakt door de Albanese ambassade in Brussel op 9 juli 2010, de facto en de jure kan gelijkgesteld worden met een Albanese identiteitskaart. De identiteit van een persoon kan immers in casu, rekening houdend met het frauduleus handelen van de verzoekende partij in het verleden, enkel aangetoond worden door het overleggen van een erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart. De bestreden beslissing stelt derhalve terecht dat in casu een *“certificat d’individualité”* niet kan aanvaard worden als een identiteitsbewijs. Het is niet kennelijk onredelijk te stellen dat identiteitscertificaten niet voldoende zijn om de identiteit van een persoon aan te tonen op een wijze die voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, te meer omdat uit geen enkel document blijkt dat de persoon die erin wordt vernoemd overeenstemt met de verzoekende partij, en des te meer omdat de verzoekende partij reeds in het verleden gebruik heeft gemaakt van frauduleuze documenten. De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift te kennen de door haar voorgelegde stukken anders te appreciëren, maar zij laat evenwel na haar stelling aannemelijk te maken en blijft in gebreke aan te tonen dat de beoordeling van de neergelegde overtuigingsstukken door het bestuur kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat de interpretatie door de gemachtigde van de staatssecretaris van het begrip *“identiteitsdocument”* in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet in overeenstemming zou zijn met de wil van de wetgever.

De verzoekende partij argumenteert in haar verzoekschrift eveneens waarom zij in de onmogelijkheid is een Albanees paspoort voor te leggen. Zij zou al het mogelijke gedaan hebben, maar de Albanese ambassade zou sinds juni 2009 geen paspoorten meer afleveren aan Albanen die in het buitenland wonen. De verwerende partij zou hier volgens de verzoekende partij van op de hoogte moeten zijn, gelet op de talrijke aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van Albanen. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij deze onmogelijkheid tot het verkrijgen van een paspoort voor het eerst ter sprake aanbrengt in haar verzoekschrift tot nietigverklaring. Zij kan de verwerende partij aldus geen manifeste beoordelingsfout ten tijde van de bestreden beslissing verwijten nu zij deze feiten pas aanbrengt nadat de bestreden beslissing is genomen. Evenmin kan zij de verwerende partij verwijten niet te antwoorden op argumenten die haar niet kenbaar werden gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit zou volgen *“dat moet worden nagegaan of op basis van het voorgelegde document de identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan”* en naar een link hieromtrent, merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet verwijst naar het arrest waarop zij zich baseert om dit te stellen. De desbetreffende rechtspraak kan evenmin afgeleid worden uit de link, die slechts een algemeen overzicht geeft van de rechtspraak in verband met identiteitsdocumenten bij aanvragen op grond van de artikelen 9bis en 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont hiermee geenszins aan dat haar identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan op basis van de door haar overgelegde documenten.

In zoverre de verzoekende partij met haar uiteenzetting een nieuwe beoordeling van de door haar bijgebrachte documenten tracht te verkrijgen, wijst de Raad er op dat wanneer hij als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen

tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Betreffende de uiteenzetting over de verwijzing in de bestreden beslissing naar de omzendbrief van 21 juni 2007, merkt de Raad op dat deze kritiek is gericht is tegen overtollige motieven en niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836). Daargelaten de vaststelling dat de omzendbrief op 4 juli 2007 in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd werd en enkel een verduidelijking beoogt van het begrip "identiteitsdocumenten" wat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt en dat een identiteitsdocument een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel moet zijn (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, n° 2478/001, 33).

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing een voorwaarde toevoegt aan de wet door te stellen dat het bijgebrachte identiteitsdocument internationaal moet zijn, berust deze stelling op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing en heeft de verwerende partij in de zinsnede "*De door betrokkene voorgelegde Laisser-Passer kan ook niet aanvaard worden daar deze niet gebruikt kan worden als internationale reistitel doch enkel geldt tussen het land van vertrek en het land van aankomst.*" Enkel ten titel van voorbeeld wordt verwezen naar één van de mogelijke geldige identiteitsdocumenten, zijnde een internationale reistitel. Uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een identiteitskaart hetzij een paspoort ook volstaat.

De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene documentaire ontvankelijkheidsvereiste. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Aldus wordt geen miskennis van de motiveringsplicht in hoofde van de verwerende partij aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de omzendbrief van 21 juni 2007 of een manifeste beoordelingsfout aannemelijk gemaakt. Ook toont de verzoekende partij niet aan dat er sprake is van machtsmisbruik.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt te omschrijven. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN